

CILLA INGVAR-EDSTRÖM

Cilla Ingvar-Edström, sångerska och revy-artist, Stockholm, har som meddelats i tidigare upplagor av SvD, avlidit 67 år gammal.

Cilla Ingvar debuterade på studentrevy i Lund 1950 där hon sjöng duett i en visa av Crill Fältström, legendarisk korrekturläsare på Arbetet. Förutom sin fil kand-examen hann hon under studentåren med tre Lundakarnevaler och förblev lundensiska långt efter flytten från lärdomsstaden, präglad till detta av andra närstående legender som vännerna Hans Alfredson och Läppan. Men redan före studentåren spelade Cilla Ingvar skolteater med bland andra Max von Sydow och Yvonne Lombard.

Cilla Ingvar varvade studentlivet med att vara primadonna hos Karl Gerhard. Debuten hos honom skedde nyåret 1955 på Cirkus i Stockholm, då hon sjöng ett par av sina väl inövade slagnummer från Lund. Hon sjöng sedan i fem Karl Gerhard-revyer och deltog i tre av revykungens krogshower. Åren 1956-58 var hon också med i Knäppupps revyer och hon stod på Hamburger Börs scen 1960 och 1962.

I slutet av 1960-talet,

FOTO: OWE SJÖBLOM

Rätt dag: Cilla Ingvar var född på Ingvardagen. - Ett precisionsarbete av mina föräldrar, sade hon i en intervju inför 65-årsdagen.

sedan hon gift sig med Ricardo Edström, lämnade hon scenen för rollensomhustru och mamma. Uno Myggan Ericson förmådde henne dock att efter elva år gå upp på Lisebergs stora scen 1978, då hon gjorde några Karl Gerhard-kupletter.

Cilla Ingvar medverkade i en rad tv- och radioprogram sedan 1965 och hann vara chef på radions underhållningsavdelning fram till 1973, närmast under några

andra legender: Georg Eliasson och Ulf Peder Olrog.

Hon översatte flera böcker och skrev själv *Till Skåne. En kärleksförklaring* (1984) och *Cillas Boklek. Från Robinson till Ronja* (1988).

År 1995 blev hon ordförande i prisjuryn till det litterära Augustpriset och deltog i juryns arbete fram till förra året, då hon måste avstå från det på grund av sin sjukdom. TT-SVD

TILL MINNE

Cilla Ingvar har som tidigare meddelats avlidit.

Cilla Ingvar kom inte in i mitt liv som en stormvind. Sådan var hon inte.

Snarare som en ljum bris.

Jag minns den strålande vårdagen i början av 90-talet. Cilla Ingvar skulle fylla 60.

- Vem vill intervjua humanisten Cilla Ingvar? undrade någon.

Jag ville träffa henne, hade hört talas om hennes stillsamma charm. Ville höra om hennes studentrevyer i hemstaden Lund, om hennes bejublade insats i pjäset Knaustus. Om tiden som studentkårens revyprimadonna. Om tiden med Karl Gerhard, ja allt.

Det var en av de gånger jag var nervös. Jag visste att hon var bright. Samtidigt var det en självklar utmaning.

Cilla Ingvar var också nervös, hon sa det själv.

Hon tog emot i lägenheten i Gamla stan. Porträttfotograferingen var snabbt överstökad. Jag fick en känsla av att hon inte var särskilt förtjust i att bli fotograferad.

- Vad vill du veta? Allt? Jag gör mitt bästa.

Cilla Ingvar berättade, gärna och länge, i flera timmar. Om jag inte minns fel sa jag att "nu känner jag mig klar". Det jag minns säkert är att hon svarade "Redan?"

Då hade halva dagen förflutit.

- Om vi skulle ta och dela på en Ramlösa, sa hon på sin strama lundensiska.

Det var upptakten till en märklig vänskap. Jag minns att hon vid flera tillfällen sa att vi borde träffas igen.

Så blev det aldrig.

Istället kom det vänligt skrivna, klurigt formulerade vykort, från Europas storstäder. Florens, hon älskade den staden.

Den märkliga vänskapen, långt borta, men ändå nära, bestod i att vi ringde varandra, berättade när vi skulle ut och resa, vi lovade att skicka vykort. Hon var noga, nej, fel, kanske inte noga, men hade vissa krav på motiven. Men i det låg ett slags utmaning. Det kunde ta en halv dag att hitta det rätta vykortet. Det jag visste var det rätta.

Formuleringarna var än knepigare, jag ville skriva om konsthistorien, jag visste att hon hade en föbless för den.

Det tog den andra delen av dagen.

Uppskattande ringde hon, alltid sprudlande, alltid lika vänlig, tackade. Samtalet var över på några minuter, så: "vi hörs".

Om sin sjukdom talade hon aldrig, jag visste, men frågade aldrig, jag ville inte veta. Men jag anade att hon aldrig skulle hinna få vykortet från Berlin i slutet av augusti.

Ett porträtt av Nefertiti från det egyptiska museet.

Susanna Hellberg
Medarbetare i
Dagens Nyheter